

*Бараненко Д. В.,**кандидат юридичних наук**Дідківська Г. В.,**доктор юридичних наук, доцент,**завідувач кафедри кримінального права та кримінології**Університет державної фіскальної служби України*

ТРАНСПАРЕНТНІСТЬ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ: АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню адміністративно-правових аспектів реалізації транспарентності діяльності органів виконавчої влади в Україні. Транспарентність охарактеризовано як правову категорію. Розкрито зміст, значення та структуру транспарентності, встановлено її зв'язок та співвідношення з іншими принципами діяльності центральних органів виконавчої влади. Досліджено наукові підходи до тлумачення дефініції «транспарентності» наукою адміністративного права: розуміння «транспарентності» у зв'язку із правом громадян на доступ до публічної інформації; проблема ототожнення транспарентності з принципами гласності, прозорості та відкритості, які разом розглядаються як синонімічні поняття, наділені єдиним змістом; визначення категорій прозорості, відкритості та гласності як окремих, не тотожних понять, та ігнорування звернення до категорії транспарентності; обґрунтування комплексної природи «транспарентності» як принципу, який є ширшим за змістом та об'єднуючий низку категорій: «прозорості», «відкритості», «гласності», «публічності», «права доступу до публічної інформації», «підзвітності» тощо.

Визначено адміністративно-правове регулювання закріплення, реалізації та адміністративно-правової охорони принципу транспарентності в діяльності органів виконавчої влади в Україні. Розкрито основи нормативно-правового закріплення принципу транспарентності в діяльності органів виконавчої влади в Україні, як сукупність правових норм, що регулюють суспільні відносини з приводу реалізації громадянами права на доступ до публічної інформації, забезпечення відкритості, прозорості, гласності, підзвітності та вимоги спрощення мови адміністрування в діяльності органів виконавчої влади в Україні. Проведена класифікація системи забезпечення реалізації принципу транспарентності в діяльності органів виконавчої влади в Україні за критерієм рівня участі представників громадськості у процесі вироблення державної політики, яка складається з чотирьох блоків: проведення інформування, реалізація заходів залучення громадськості до процесу прийняття політичних рішень, налагодження політичного діалогу, побудова партнерських відносин.

Розроблено конкретні пропозиції стосовно вдосконалення законодавства України у галузі реалізації транспарентності діяльності органів виконавчої влади, що полягають у здійсненні заходів щодо підвищення рівня ефективності адміністративно-правового забезпечення принципу транспарентності діяльності органів виконавчої влади в Україні.

Ключові слова: адміністративно-правова охорона, адміністративно-правове забезпечення, виконавча влада, засоби реалізації, нормативно-правове закріплення, публічне управління, транспарентність, центральний орган виконавчої влади.

Постановка проблеми. Формування партнерських відносин між центральними органами виконавчої влади та сектором громадського суспільства виступає гарантією підвищення довіри до публічної влади в цілому та розбудови сучасної моделі публічного врядування в Україні. Важливим завданням під час трансформації існуючої системи публічного управління є перегляд адміністративно-правового механізму регулювання діяльності центральних органів виконавчої влади в Україні. Тому одразу виникає потреба у здійсненні ретельного аналізу вже існуючих наукових підходів до розуміння змісту і сутності транспарентності як з боку вітчизняних, так і з боку закордонних дослідників з метою врахування наукових напрацювань та практичного досвіду.

На жаль, сучасна вітчизняна адміністративістика не містить належного обсягу наукових розробок змісту і сутності правової дефініції «транспарентність центральних органів виконавчої влади». У зарубіжній же правовій доктрині транспарентність тлумачиться як важливий принцип, закріплений нормами законодавства Європейського Союзу в якості елемента системи принципів ефективного врядування. Імплементація означених принципів є невід'ємною частиною процесу адаптації адміністративного законодавства України до норм і стандартів права Європейського Союзу та покликана забезпечити формування сучасної європейської моделі відкритого публічного управління в нашій державі, а також сприяти усуненню існуючих прогалин у законодавстві.

Отож, вивчення транспарентності як правової категорії є, по-перше, засобом подолання прогалин у вітчизняному нормативно-правовому забезпеченні принципів прозорості, гласності, відкритості, підзвітності та права доступу до публічної інформації в діяльності центральних органів виконавчої влади в Україні, а по-друге, стане теоретичною базою перегляду доктринальних аспектів всієї сучасної системи принципів організації діяльності центральних органів виконавчої влади з метою підвищення її ефективності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання щодо реалізації окремих адміністративно-правових аспектів транспарентності діяльності центральних органів публічної влади були висвітлені у працях вітчизняних і іноземних вчених: Г. В. Атаманчука, В. Г. Афанасьєва, М. Н. Афанасьєвої, Дж. М. Балкін, М. Баур, М. Граймо, Дж. Бохман, Д. Бротінгама, В. Брук, М. Теллер, В. С. Гвоздевої, М. Грімес, В. Гинзберг, Р. Даля, С. Х. Дрю, С. О. Каменської, Ю. М. Козлова, К. Кузьміна, Р. Лоурі, Ф. Манганаро, П. Манченко, Р. Мітчелла, Д. М. Овсянко, Х. Парка, Дж. Д. Піотровські, С. Предчел та М.Е. де Лью, С. Сергєєва,

Э. Дж. Сміта, Ю. Н. Старілова, Дж. Стігліц, Д. Хамфрі, Л. С. Хелчин, К. Худа. Але проведені дослідження з даної тематики лише фрагментарно висвітлюють головні аспекти адміністративно-правових засад забезпечення транспарентності діяльності органів виконавчої влади в Україні та залишаються такими, що до сьогодні все ще не стали об'єктом спеціального дослідження.

Формування цілей. Метою статті є визначення адміністративно-правових аспектів реалізації транспарентності діяльності центральних органів виконавчої влади в Україні, а також формулювання пропозицій щодо удосконалення вітчизняного законодавства в означеній сфері з метою підвищення ефективності діяльності центральних органів державної влади в Україні.

Виклад основного матеріалу. За останні десятиріччя в світі відбувається трансформація концепції публічного управління, яка викликана переходом від індустріальної формації до інформаційного суспільства. В умовах же розвитку інформаційного суспільства головними результатами виробництва стає інформаційний ресурс [1, с. 82]. Водночас, у сучасному суспільстві особливим попитом користується доступ до публічної інформації, що висвітлює діяльність органів публічної влади [2, с. 89]. Відсутність належної поінформованості, як і наповненість каналів урядової інформації інформаційним шумом, позбавляють громадянське суспільство можливостей приймати участь у вирішенні публічних справ. Ускладнення доступу до достовірних даних про курс публічної політики в державі майже унеможливує здійснення громадського контролю, об'єктивного оцінювання дій посадових осіб та впливати на них громадськості з метою керування розвитком країни в напрямку, бажаному для населення конкретної держави. Більше того, недостатня інформація про діяльність органів публічної адміністрації робить майже неможливим зворотній зв'язок у відносинах між публічною владою та суспільством, оскільки неналежне інформування громадського суспільства саме в сфері публічної політики не дозволяє населенню отримати своєчасну відповідь про результати діяльності органів публічної адміністрації та самостійно визначити причини відсутності належних результатів. Тобто, публічна влада не має належного рівня реакції громадськості, що помітно стримує ефективність реалізації публічної політики.

Важливою проблемою процесу модернізації публічної влади в умовах утвердження концепції належного врядування постає потреба забезпечення транспарентності діяльності саме центральних органів виконавчої влади. Безумовно, публічне управління здійснюється всіма гілками влади, але повноваження щодо організації, відповідальності за результат узгодження соціального, політичного, економічного стану суспільства закріплені саме за виконавчою гілкою влади, яка безпосередньо пов'язана з реалізацією суспільних інтересів. А зрозумілість і прозорість дій у діяльності центральних органів виконавчої влади дозволяє громадянам більш усвідомлено та організовано відстоювати власні інтереси. Крім того, позитивним моментом є те, що такі рішення зумовлюють суспільну підтримку діяльності органів публічної адміністрації. Саме в цьому і полягає перевага процесу схвалення рішень таким чином та прозорого схвалення рішень. Адже громадяни в такому разі стають учасниками розробки управлінського рішення, й тому швидше за все підтримають його виконання.

Дефініція «транспарентність» у більшості випадків тлумачиться як політичне або правове поняття. При цьому, транспа-

рентність політичного процесу сприймається як відкритість його легальних сфер для суспільства, доступність для громадян інформації про його мету, спосіб реалізації та результати, наявність широких контактів між суспільством та органами публічної адміністрації під час реалізації важливих політичних завдань. Подібна відкритість політичного процесу насамперед обумовлюється типом існуючої політичної системи, а також формою політичного режиму. Відкритість, її обмеження або існування закритості політичних процесів характеризують рівень демократії або ж її відсутність в певній країні [3, с. 145-146].

Зацікавленість транспарентністю як суспільно-політичним поняттям значною мірою пов'язана із схваленням королем Швеції Густавом III у 1766 р. Закону «Про свободу видань», який пізніше став частиною шведської конституції. Проте з того часу проблема транспарентності фактично не піднімалася до 1980-х рр., коли у світі розпочався процес правової регламентації положень щодо забезпечення свободи слова, доступу до державних рішень, розповсюдження інформації органами влади, тощо, що знайшло відображення у прийнятих нормативно-правових актах низкою країн. У світовій історії цей закон вперше на законодавчому рівні не лише скасував цензуру та гарантував свободи слова і доступу до офіційних інформаційних ресурсів, але й започаткував систему публічного характеру офіційних документів органів публічної влади і, значить, відкритий характер реалізації публічної влади. На той час єдиною можливістю реалізації принципу відкритості в більшій частині західних демократій було, з одного боку, існування принципу, згідно з яким нормативно-правові акти набували чинності лише після їх оприлюднення, а з іншого - в тому, що управлінські акти повинні були виконуватися лише в тому випадку, якщо вони були оформлені офіційно та належним чином і отримані відповідними суб'єктами [4, с. 115].

Природно, що у межах центральних органів виконавчої влади або всередині виконавчої вертикалі суб'єкт-об'єктні відносини продовжують функціонувати, однак взаємодія центральних органів виконавчої влади з інститутами громадянського суспільства, центральних органів виконавчої влади і представницьких установ, відносини між окремими організаціями в межах громадянського суспільства повинні будуватися на принципово нових засадах [5, с. 79]. Окремий громадянин при цьому одночасно виконує роль суб'єкта і об'єкта публічного управління, а ступінь його впливу на весь процес публічного управління залежить від рівня його соціальної активності. У суспільствах перехідного типу соціальна активність досягає рівня, коли з'являється можливість здійснювати визначальний вплив та контроль над діяльністю суб'єкта публічного управління з боку об'єкта. У таких умовах центральні органи виконавчої влади в процесі формування модернізуються та оптимізують власну діяльність одночасно із об'єктом публічного управління [6, с. 49]. Сприятливі вирішенню всіх означених проблем була покликана концепція «належного врядування», яка була спрямована на взаємодію публічних і громадських інститутів під час розробки і реалізації загальних рішень. Метою ж «належного врядування» при цьому є побудова прозорого, такого, що базується на широкій участі громадянського суспільства в процесі реалізації політики в інтересах більшості населення.

Концепція «належного врядування» стала основою під час затвердження основних принципів ефективного врядування

Європейського Союзу. У 2001 р. Європейською Комісією була прийнята Біла книга з Європейського врядування, яка запропонувала п'ять принципів ефективного врядування Євросоюзу: відкритість, участь, підзвітність, ефективність та злагоженість. Згідно з принципом відкритості публічні інститути повинні функціонувати більш відкрито, активно здійснювати обмін інформацією між державами-членами щодо роботи Європейського Союзу та прийнятих ним рішень, оприлюднювати цю інформацію доступною і зрозумілою широкому загалу мовою, причому, останнє вважалося неодмінною умовою вирішення проблем повернення довіри до публічних інститутів [7, с. 62-63].

Термін «транспарентність» досить часто використовується в наукових та публіцистичних статтях, а також різних концепціях, стратегіях розвитку, програмах діяльності, проте цілісного теоретичного обґрунтування поняття фактично не здійснювалося. У той час як для проведення емпіричних досліджень та вирішення проблем забезпечення належного рівня транспарентності органів публічної влади насамперед вимагає створення наукового підґрунтя, формування понятійного апарату стосовно визначення сутності транспарентності. Ще більше актуалізує завдання те, що в сучасних умовах перетворень у різних сферах, у тому числі й в публічному управлінні, зазнають суттєвих змін традиційні підходи до розуміння певних явищ, що, без сумніву, стосується і транспарентності.

У науковій же практиці сформувалося декілька підходів до тлумачення поняття транспарентності, що викликає складність для розуміння визначення змісту транспарентності діяльності центральних органів виконавчої влади в Україні. Поряд із терміном «транспарентність» використовують терміни «прозорість», «відкритість», «гласність», «підзвітність» та «доступ до публічної інформації». Теоретичні та практичні аспекти транспарентності є предметом дослідження таких дисциплін, як публічне управління та адміністрування, політологія, право, філософія, соціологія, що свідчить про мультидисциплінарну проблематику цього явища та формує певні особливості у дослідженні.

Вітчизняні науковці стверджують, що: транспарентність є комплексним поняттям, що включає: прозорість діяльності органів публічної влади та відкритість як форму участі громадськості у формуванні та реалізації політики держави [8, с. 86]; відкритість, прозорість та гласність як необхідні властивості демократичної публічної влади [9, с. 73]; прозорість – принцип комунікації публічних органів з громадянами, який є комплексним поняттям та передбачає забезпечення поінформованості населення про діяльність органів публічної влади та формування розуміння цієї діяльності [10, с. 46]; прозорість, як принцип діяльності органів публічного управління, є складним феноменом та існує на трьох рівнях залежно від функціонального призначення: кадрова прозорість, управлінська прозорість та прозорість процесу прийняття політико-адміністративних рішень [11, с. 32-33]; політична транспарентність, економічна транспарентність, процедурна транспарентність, транспарентність заходів та операційна транспарентність [12, с. 26]; транспарентність публічної влади та політичної діяльності різних суб'єктів політичного життя, що характеризується через поняття відкритості, прозорості, гласності, публічності та підзвітності процесу формування, розвитку та функціонування органів публічної влади різного рівня та процесу прийняття ними рішень [13, с. 11]; термін «тран-

спарентність» характеризує діяльність органів публічної влади, при цьому параметрами такої характеристики є відкритість, гласність і прозорість [14, с. 121]; принципи гласності, відкритості та прозорості є атрибутами демократичної держави; вони є органічно нерозривними у своїй єдності на шляху до розбудови транспарентного громадського суспільства [15, с. 128]; принцип транспарентності як достовірність, ясність і можливість легкої перевірки відомостей про що-небудь; відсутність секретності, що неодмінними сутнісними характеристиками транспарентності [16, с. 253-254]; прозорість та відкритість процесу здійснення влади, наявність механізмів залучення до нього громадян, відповідальність та підзвітність як основні принципи співпраці влади та суспільства [17, с. 262]; зміст принципу відкритості розкривається через набір наступних складових: прозорість, підконтрольність, доступність, чутливість до нових ідей та вимог, готовність оперативного реагувати на різні виклики [18, с. 35].

Вважаємо, що транспарентність разом із іншими принципами діяльності центральних органів виконавчої влади забезпечує комплексний правовий режим впровадження принципів прозорості, відкритості, гласності та підзвітності в діяльності центральних органів виконавчої влади, за своєю правовою природою виступає саме принципом. Транспарентність, як принцип діяльності центральних органів виконавчої влади, покликана забезпечити комунікацію цих органів та їх посадових осіб з населенням шляхом його інформування та надання роз'яснень щодо мети, напрямів, завдань, цілей, досягнень і недоліків діяльності центральних органів виконавчої влади, а також забезпечення прямої та опосередкованої участі і контролю громадськості за формуванням державної політики центральними органами виконавчої влади. При цьому основними функціями транспарентності є правова визначеність, інформування та контроль [19, с. 109].

Передбачаючи право участі громадян у управлінні публічними справами, а також право доступу до публічної інформації, транспарентність виступає як самоцінність, як невід'ємне право, за допомогою якого реалізуються та забезпечуються інші права людини і громадянина. Доступність інформації, насамперед у публічній сфері, дозволяє кожному зробити свій власний вибір, реалізовувати власну мету та відстояти свої права. Отже, «зовнішня» цінність транспарентності знаходить прояв у забезпеченні невід'ємних прав та свобод, гарантованих Основним Законом України (зокрема, право знати свої права і обов'язки, право на освіту, на безпечне для життя і здоров'я довкілля тощо) та представленні інтересів громадян під час побудови та реалізації центральними органами виконавчої влади публічної політики.

Водночас, з урахуванням рівня та гарантій забезпечення політичних прав і свобод членів суспільства можна оцінити й рівень розвитку правової демократичної держави, оскільки транспарентність є необхідною умовою участі громадян у формуванні публічної політики. Це дозволяє громадськості суттєво впливати на всі напрямки публічної діяльності. Транспарентність також передбачає підзвітність, що у підсумку дозволяє громадянам оцінювати центральні органи виконавчої влади і пов'язувати стан розвитку суспільства з наслідками їх діяльності, сприяти розвитку та забезпеченню демократії в державі. У свою чергу, в адміністративному процесі транспарентність забезпечує його правову визначеність, оскільки саме за допо-

могою транспарентності процес прийняття публічно-управлінських рішень стає більш передбачуваним. Громадяни стають належним чином поінформованими про організацію та діяльність публічних адміністрацій, що забезпечує відповідний громадський контроль, оскільки публічна адміністрація фактично стає підзвітною безпосередньо громадянам. Тобто, транспарентність визначає рівень розвитку демократії в країні та є механізмом реалізації партнерських відносин публічної влади і громадськості.

Висновки. Таким чином, транспарентність в діяльності центральних органів виконавчої влади в Україні є тим принципом, котрий повинен стати гарантом забезпечення взаємодії центральних органів виконавчої влади з населенням, створити надійні шляхи взаємного проникнення публічної інформації в суспільстві та соціальної інформації в секторі публічного управління шляхом регулювання процесів отримання та забезпечення доступу громадськості до об'єктивної та неупередженої інформації стосовно діяльності центральних органів виконавчої влади. Потрібно створити умови і гарантії реалізації права участі громадян в публічному управлінні справами шляхом забезпечення доступу до механізмів прямої та представницької демократії (активного виборчого права, пасивного виборчого права, права доступу до публічної служби, права організації та участі в референдумі тощо) та проведення громадських консультацій. Необхідним є застосування заходів громадського контролю та діяльності центральних органів виконавчої влади на відповідність їх діяльності принципам демократизму, законності та ефективності дій і рішень посадових осіб цих органів, та виконання обов'язку центральних органів виконавчої влади звітувати безпосередньо населенню про результати власної діяльності і можливість застосування законних заходів відповідальності. Безперечно, зміст та сутність транспарентності як суспільно-політичного явища, напрями та конкретні механізми її забезпечення здатні змінюватися із часом та набувати нових якостей. Це пояснюється тим, що забезпечення транспарентності діяльності центральних органів виконавчої влади є складним системним процесом, що потребує постійного удосконалення, з огляду на виклики, які постають перед цими органами. Перспективи подальших досліджень у цьому напрямі полягають у вивченні окремих конкретних інструментів механізму практичної реалізації транспарентності діяльності органів публічної адміністрації.

Література:

1. Набока С.І. Нові підходи до поліпшення організації доступу до електронних інформаційних ресурсів через сайти органів державної влади. *Публічне управління та митне адміністрування*. 2017. № 2. С. 80–90.
2. Віткова В.С. Нормативно-правова регламентація та порядок притягнення до відповідальності посадових осіб за порушення права на доступ до публічної інформації. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2019. № 4. С. 87-94.
3. Тимофеев С.П. Роль прозорості і відкритості органів влади у розбудові громадянського суспільства. *Публічне управління та регіональний розвиток*. 2019. № 3. С. 142-161.
4. Терещенко М.М. Функціональний вплив громадського контролю на реалізацію державного контролю як інструменту забезпечення відкритості органів публічної влади. *Економіка та держава*. Серія: : *Державне управління*. 2019. № 4. С. 113-116.
5. Ширшикова Р. Нормативно-правові акти як організаційний засіб досягнення завдань центральних органів виконавчої влади. *Історико-правовий часопис*. 2018. № 2. С. 78–81.

6. Дніпров О. Сутність провадження у сфері управлінської діяльності органів виконавчої влади. *Історико-правовий часопис*. 2018. № 2. С. 48–52.
7. Серьогін С.М., Письменний І.В. Відновлення довіри до органів публічної влади як умова успішності реформ в Україні. *Аспекти публічного управління*. 2015. № 4. С. 62-66.
8. Терещук Г.А. Принцип транспарентності у діяльності органів виконавчої влади: електронна транспарентність та цифровізація прозорості. *Наукові записки [Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка]*. Серія : *Право*. 2020. Вип. 8. С. 84-90.
9. Пилаєва В.М. Місце транспарентності в системі загальних принципів діяльності органів виконавчої влади в Україні. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*. Серія : *Право*. 2018. Вип. 26. С. 71-74.
10. Кач І.В. Зарубіжний досвід дотримання принципів прозорості та відкритості в діяльності органів публічної влади. *Наукові праці [Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу «Києво-Могилянська академія»]*. Серія : *Державне управління*. 2017. Т. 305, Вип. 293. С. 44-50.
11. Корж І.Ф. Принципи прозорості і відкритості електронного парламенту в умовах децентралізації державної влади України. *Інформація і право*. 2016. № 2. С. 32-42.
12. Ніколенко Л.М. Транспарентність судової влади в умовах реформування. *Правовий часопис Донбасу*. 2019. № 2. С. 24–29.
13. Наливайко Л.Р., Романов М.Ю. Принцип транспарентності влади : пострадянський та європейський досвід. *Право і суспільство*. 2016. № 6. С. 9-14.
14. Латковська Т.А. Транспарентність органів державної влади як визначальний принцип публічної фінансової діяльності. *Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія»*. 2016. Т. 18. С. 117-127.
15. Тихомирова Є., Столярук А. Технології забезпечення транспарентності державної влади України. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2017. № 1. С. 125-136.
16. Крет О. Інституалізація транспарентності влади. *Історико-політичні проблеми сучасного світу*. 2010. Т. 21-22. С. 252-256.
17. Пилаєва В.М. Правові засади реалізації принципу транспарентності в діяльності органів виконавчої влади. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*. Серія : *Право*. 2016. Вип. 21. С. 261-264.
18. Кудіна О.А. Транспарентність влади в Україні: проблеми становлення та чинники забезпечення. *Вісник Дніпропетровського університету*. Серія : *Філософія. Соціологія. Політологія*. 2013. Т. 21, вип. 23(4). С. 33-38.
19. Рубцов С.С. Інноваційні технології в механізмі забезпечення транспарентності судової влади. *Право та інноваційне суспільство*. 2016. № 1. С. 107-112.

Baranenko D., Didkivska H. Transparency of central executive bodies: administrative and legal aspect

Summary. The article is devoted to the study of administrative and legal principles of ensuring transparency in the activities of executive bodies in Ukraine. Transparency is characterized as a legal category. The content, meaning and structure of the principle of transparency are revealed, its connection and correlation with other principles of activity of executive bodies are established. Scientific approaches to the interpretation of the category of "transparency" in the science of administrative law are studied: understanding of "transparency" in connection with the right of citizens to access public information; identification of transparency with the principles of publicity, transparency and openness, which together are considered as synonymous concepts, endowed with a single meaning; defining the categories of transparency, openness and publicity

as separate, not identical concepts, and ignoring the appeal to the category of transparency; justification of the complex nature of "transparency" as a principle that is broader in content and combines a set of categories: "transparency", "openness", "publicity", "publicity", "right of access to public information", "accountability", etc.

The administrative and legal regulation of consolidation, implementation and administrative and legal protection of the principle of transparency in the activities of executive bodies in Ukraine is determined. The bases of normative-legal consolidation of the principle of transparency in the activity of executive bodies in Ukraine are revealed, as a set of legal norms regulating public relations concerning realization of citizens' right to access public information, ensuring openness, transparency, publicity, accountability and requirements of simplification of administrative language. activities of executive bodies in Ukraine. The classification

of the system of ensuring the implementation of the principle of transparency in the activities of executive bodies in Ukraine by the criterion of the level of public participation in the process of state policy, which consists of four blocks: information, implementation of public involvement in political decision-making, political dialogue, construction partnership.

Proposals have been developed to improve the legislation of Ukraine in the field of ensuring transparency in the activities of executive bodies, which consist in taking measures to increase the efficiency of administrative and legal support of the principle of transparency in the activities of executive bodies in Ukraine.

Key words: administrative and legal protection, administrative and legal support, executive power, means of implementation, normative and legal consolidation, public administration, transparency, central executive body.